

JAANA PIIRA

RISTEÄVÄT RAITEET, HILJENEVÄ ASEMA

LIND&CO

**RISTEÄVÄT RAITEET,
HILJENEVÄ ASEMA**

JAANA PIIRA

**RISTEÄVÄT RAITEET,
HILJENEVÄ ASEMA**

LIND&CO

www.lindco.se

info@lindco.se

ISBN 978-91-8120-137-6

KL 84.2

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© Jaana Piira ja Bokförlaget Lind & Co, 2026

Lainaukset:

Lapin jenkka, säv. Toivo Kärki, san. Reino Helismaa, 1953

Onni jonka annoin pois, säv. Toivo Kärki, san. Reino Helismaa, 1958

Kotimaani ompi Suomi, V.A. Koskenniemi, 1906

Kansi: Laura Noponen

Kannen suunnittelussa on hyödynnetty tekoälyä.

Taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co Ab,

Box 1052, 101 39 Tukholma, Ruotsi

Paino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

1. LUKU

KESÄKUU, 1960

Oli varhainen aamu. Leena kuunteli Kallen tasaista hengitystä eikä saanut enää unta. Tuleva päivä hermostutti – kaikki oli periaatteessa valmista, mutta ajatus Annasta teki levottomaksi.

Tiina tuhisi pinnasängyssään nukke kainalossaan. Tyttö ei ollut täyttänyt kahtakaan, mutta nukke kulki jo kaikkialle mukana. Leena tarttui komeron oveen asettamaansa vaateripustimeen, jossa roikkui vaaleansininen leninki. Kallen silitetty puku lepäsi nojatuolin selkämyksellä ja Tiinan pikkumekko viikattuna vieressä.

Keittiöstä kuului kolahdus. Joko Aarne oli herännyt? Leena solahti alusmekkoonsa ja vetäisi aamutakin ylleen. Hän istahti kampauspöydän ääreen ja alkoi harjata hiuksiaan. Kauppalasta oli löytynyt leninkiin sointuva huivi, jolla hän sitoi hiuksensa ennen kuin kiepsautti hännän nutturalle. Nailonsukkiaa varoen Leena työnsi jalkansa aamutossuihin, avasi oven ja astui keittiöön.

– Huomenta, Leena sanoi ja huomasi Aarnen jo keittäneen kahvia. – Etkö sinäkään enää saanut unta?

– Viime yö meni pyöriessä, Aarne vastasi ja istuutui keittiöpöydän ääreen. – Onkohan Annakaan nukkunut?

Leenaa olisi naurattanut Aarnen tuskainen ilme. Aarne oli jo pukeutunut tummaan pukuunsa. Kaulaansa venyttäen hän nyki liian tiukalle jäänyttä solmiotaan ja huokaili raskaasti. Leena vilkaisi ikkunasta ja pisti merkille poutaisen taivaan. Päivästä

oli tulossa lämmin, juuri sellainen kuin helluntain sopi odottaa olevan – täynnä linnunlaulua ja pyhäpäivän juhlavuutta.

Aarne näykki haluttomana voileipäänsä. Leena silmäsi miestä säälien. Toivottavasti morsian ei odottanut yhtä hermostuneena. Leena kaatoi kahvia kuppeihin ja alkoi syödä.

– Katso, että Kalle lankkaa kenkensä, Leena huolehti.
– Muistakaa syöttää myös Tiina ja pukekaa vasta sen jälkeen uusi mekko, ettei hieraannu. Minun on nyt riennettävä.

Leena nousi tuoliltaan ja vei astiat tiskipöydälle. Aarne nyökkätti hajamielisenä, latasi piippuaan ja lupasi huolehtia Tiinasta.

– Katso sinä puolestasi, että Anna tulee kirkkoon, Aarne sanoi. – Viime syksystä asti minä sitä piiritin. Naimisiinmeno on ollut työn ja tuskan takana. Annasta ei tiedä, mitä se vielä keksii.

Aarnen sanat saivat Leenan miettelääksi. Viime aikoina Anna oli ollut kummallisen innoton, aivan kuin tuleva vihkitilaisuus ei olisi koskettanut häntä millään tavalla. Leena oli pistänyt sen normaalin jännityksen tiliin eikä kiinnittänyt asiaan sen suurempaa huomiota.

Toukokuun ensimmäisellä viikolla Anna ja Aarne olivat menneet pappilaan kuulutuksille. Vanha rovasti oli ottanut tiedot vastaan ja vilkaissut mietteläänsä Annaa.

– En minä haluaisi luopua rauhallisesta vuokralaisestani, oli rovasti mutissut kohdistaen sanansa Aarnelle. – Älkää ymmärtäkö väärin, toki minä toivon teille molemmille kaikkea hyvää. Onhan Niilonkin kuolemasta jo kolmatta vuotta eikä ihmistä ole tarkoitettu elämään yksin.

Kun viralliset osuudet oli hoidettu, Anna oli arastellen kysynyt Leenalta, suostuisiko tämä hänen kaasokseen. Ilahtuneena Leena myöntyi ja paneutui tehtäväänsä perusteellisesti. Hän alkoi listata, mitä kaikkea tarvittiin, jotta morsian saatiin vihkikuntoon.

– Harjat, papiljotit, pinnit, hiuslakat, Leena luetteli laskien sormillaan. – Eikä sovi unohtaa puuteria ja huulipunaa.
– Onko tuo kaikki aivan välttämätöntä? Anna epäröi.
– Eihän kukaan saunapuhtaalla iholla vihille mene, Leena vastasi, eikä Annan auttanut kuin alistua.

Tuntia myöhemmin Leena istui junassa, uudenaikaisessa lättähatussa, joka oli äskettäin aloittanut liikennöintinsä. Kirkonkylän asemaa lähestyessään lättähattu huudatti kimeästi pilliään. Leena painoi kätensä korvilleen. Ääni oli toinen kuin höyryveturin pehmeä vihellys.

Malttamattomana Leena kurkisteli vaunun ikkunasta ja koetti varoa uutta leninkiään. Junan pysähtyttyä hän hyppäsi junalaiturille ja lähti rientämään kohti vanhaa pappilaa, jonka yläkerrassa Anna asui.

Leena avasi pappilan ulko-oven ja kääntyi eteisestä yläkeran portaisiin. Koputettuaan hän jäi odottamaan. Leena koputti uudestaan, kovemmin ja napakammin. Viimein ovi raottui.

– Huomenta...

Leena nielaisi lauseensa ja jäi ymmällään tuijottamaan Annaa, joka seisoi ovenraossa kasvot läikikkäinä ja silmät vuotaen.

– Mitä ihmettä? Oletko sinä itkenyt? Leena kysyi ja astui sisään.

Mitään vastaamatta Anna perääntyi ja heittäytyi takaisin vuoteelleen. Nyhyhkyttäen hän käänsi selkensä ja painoi päänsä tyynyyn. Leena laski kassinsa lattialle, riisui jakkunsa ja ripusti sen naulakkoon. Hän näki vuoteelle ja lattialle levinneet paperiarkit ja keräsi ne hitaasti käteensä. Silmäiltyään tekstiä hän tunnisti Aarnen käsialan.

– Mitä on tapahtunut? Leena kysyi ja laskeutui vuoteen laidalle istumaan.

Anna kohottautui ja paljasti turvonneet kasvonsa.

– Mihin minä olen itseäni ajamassa? Anna valitti. – Ei kenenkään täysjärkisen pitäisi enää tämän ikäisenä mennä naimisiin. Kaikki loppuu kuitenkin, ennemmin tai myöhemmin.

Anna painautui tyynyä vasten ja jatkoi nyhkytystään. Leena oli epätietoinen. Missä vaiheessa pelko oli saanut vallan? Huohtaen hän unohtui lukemaan Aarnen lennokasta käsialaa.

Haukiputaalla 15.4.1960

Rakas Anna,

moneskohan kirje tämä mahtaa olla, jossa esitän saman pyyntöni: Tuletko vaimokseni? Mitä minun täytyy tehdä, jotta uskoisit sanaani ja suostuisit kosintaani? Koko talven ja kevään olen palannut tähän aiheeseen ja yhtä monta kertaa olet sen kieltänyt. Mitä sinä pelkää?

Kun tapasimme viime elokuussa, kaikki muuttui. Elävänä mieleeni nousi syyskuu vuonna 1934 ja junamatka, jolloin tapasin sinut ensimmäisen kerran. Luulit, etten katsonut sinua, vaikka alusta asti tarkkailin ikkunasta peilautuvia kasvojasi. Yllätyin ja ilahduin, kun aloitit keskustelun kanssani, ventovieraan matkamiehen. Näin heti, että kaipasit jotain. Sitähän me molemmat olimme vailla – rakkautta. Ja sitä minä nyt sinulle tarjoan, loppuelämämme ajaksi.

Olen ollut onnellinen saadessani tutustua Kalleen. Poika tuntui heti ensi tapaamisessa kovin tutulta ja rakkaalta. Olette Niilon kanssa kasvataneet lapsestamme hyvän pojan ja miehen, joka huolehtii perheestään. Kalaretkillämme Kalle on

kertonut lapsuudestaan, Niilosta ja sinusta. Kallen kautta olen saanut tutustua teihin jokaiseen, ja jokainen teistä on tullut yhä tärkeämmäksi. Kiitos poikamme, ilman hänen kädenojennustaan emme olisi tässä.

Tiedän, ettet halua jättää Kallea ja hänen perhettään – onhan juuresi syvällä Ylä-Karjalan mullassa. Viime reissullani Kellomäkeen kävin katsomassa tyhjäksi jäänyttä taloa kirkonkylän laidalla. Vaatiihan se kunnostamista, mutta hirret ovat vankat. Pienellä remontilla saamme siitä soman kodin.

Minä olen valmis jättämään kaiken tutun taakseni ja muuttamaan luoksesi Ylä-Karjalaan, toiselle laidalle Suomea. Kun nyt vain vastaisit myöntävästi kosintaani. Emme kai halua toistaa vanhoja virheitämme?

sinun Aarnesi

Anna oli lopettanut itkemisen ja seurasi tiiviisti Leenan ilmeitä, kun tämä luki Aarnen kirjeen alusta loppuun. Leena laski viimeisen arkin syliinsä, värähti liikutuksesta ja jäi katsomaan Annaa silmiin.

– Herranen aika, kun mies kirjoittaa kauniisti. Mitä sinä itket ja epäröit? Leena sanoi eikä yrittänytkään kätkeä harmistumistaan. – Kalle ei ole koskaan sanonut minulle tällaisia asioita, noin kauniisti ja vakuuttavasti. Kohta minä hylkään poikasi ja menen itse Aarnen kanssa naimisiin!

Viimeinen lause sai Annan purskahtamaan nauruun, eikä naurusta ollut tulla loppua. Hän tarttui yöpöydällä makaavaan Työmies-askiin, nosti savukkeen huulilleen ja sytytti. Poltelles-

saan hän muisti Aarnen kanssa käydyn keskustelun, joka oli äitynyt miltei riidaksi. Aiheena oli ollut vihkitilaisuus. Annalle olisi mainiosti riittänyt siviilivihkiminen, mutta Aarne oli ollut toista mieltä.

– Eikö meidän rakkautemme ole sen arvoista, että sitä juhlistetaan sille kuuluvalla tavalla? Aarne kysyi.

– Minulle riitti vallan hyvin toveriliitto, kun menin Niilon kanssa yhteen. Ilmoitus vain lehteen ja se oli siinä, Anna virkkoi.

Kinastelu kääntyi lopulta nauruksi. Sen Aarne sai Annassa aikaan, mikä oli uutta Annalle itselleenkin. Silti häntä kaihersti tunne, joka ei jättänyt rauhaan. Kohtalo tyrkytti hänelle onnea kultatarjottimella. Tarvitsi vain myöntyä ja antautua. Miksi se oli niin vaikeaa?

Anna tumpasi tupakkansa, istahti kampauspöydän ääreen ja kurkisti peiliin.

– Joudut tekemään ihmeitä, että saat minusta ihmisen näköisen, Anna totesi ja tarkasteli huolestuneena kasvojaan.

Leena kumosi kassinsa pöydälle ja availi purkkeja. Kohta Anna istui vedessä kostutetut pumpulit luomillaan. Lakattuaan Annan kynnet Leena nosti vaatekaapista kävelypuvun. Hän tarkasteli himmeästi kiiltelevää kangasta, joka oli kudottu ohuimmasta silkkilangasta.

– Et ole puhunut Aarnesta mitään. Kai hän tuli iltajunalla Kellomäkeen? Anna kysyi.

– Sinnehän se jäi Kallen ja Tiinan kanssa, Leena vastasi.
– Tulevat sitten Kallen autolla kirkolle.

– Toivottavasti sinulle ei tullut liikaa vaivaa, kun keksin, että syömme häöpäivällisen Kellomäen asemalla, Anna jatkoi.
– Asemalta on lyhyt matka seurantalolle. Sinne varmasti tulee koko kylänväki. Kyllähän sana on kiirinyt. Aune on varmasti pitänyt siitä huolen.

Annan ilme muuttui kitkeräksi, kun hän mainitsi Aunen. Leenan äiti ei lukeutunut Annan ystäviin. Päinvastoin – naisten kesken oli vuosikymmenten ajan vallinnut sotatila, joka oli vaihtunut aselepoon, kun Leena ja Kalle olivat menneet naimisiin. Leena kampasi Annan hiuksia ja piti kasvonsa perusluke-milla. Nyt ei passannut paljastaa Aarnen yllätystä, jonka tämä oli morsiamelleen järjestänyt.

Aarne oli palkannut hääpäivällisen puuhanaiseksi Kello-mäen Martat, jotka olivat ennen Leenan junaan lähtöä rien-täneet paikalle. Aseman täytti huuto ja nauru, kun naisjoukko oli alkanut järjestellä odotussalia juhlatilaksi. Leena oli vain vierestä seurannut, kuinka lattia lakaistiin pölystä puhtaaksi ja kolhiintuneet pöydät peitettiin valkoisilla liinoilla.

Leenan pisti varovaiseksi toinenkin salaisuus, joka ei vält-tämättä Annaa ilahduttaisi. Päivällisvieraita oli heidän itsensä lisäksi tulossa muitakin, kun seuraan tunki myös Leenan lä-hipiiri.

– Mitkä häät ne sellaiset ovat, ettei meitä kutsuttaisi. Su-kulaisiahan tässä ollaan, Aune kivahti, kun Leena oli yrittänyt estää vanhempiensa tulon.

– Kirkolle pääsemme Hilkan ja Tuomon kyydissä, Aune jat-koi. – Helvi ja Teuvo eivät kirkolle ennätä, mutta tulevat poi-kineen asemalle. Tottahan minä haluan nähdä tämän ihmeen, että Anna vielä vanhoilla päivillään menee naimisiin. Mistä se tuollaisen Aarnen löysi? Sitä koko Kellomäki ihmettelee. Mies on niin komea, että pahaa tekee.

Vaikka matka pappilasta kirkolle oli lyhyt, silti Anna tuns i hen-gästyvänsä. Hermostuneena hän sormeili jakkunsa rintapie-leen kiinnitettyä helmikorua.

– Miltä minä nyt näytän? Anna kysyi, kun asteli Leenan vierellä uudenuutukaisilla korkokengillään.

– Ei Kellomäessä eikä koko kirkonkylässä ole koskaan nähty noin tyylikästä morsianta, Leena vakuutti ja sai Annan hymyilemään.

Jo kaukaa Leena näki punaisen Mossen, joka oli parkkeerattu kirkkopihalle kiviaidan viereen. Samassa hän tunsu käsi-varrellaan puristuksen.

– Mitä ihmettä... Anna äännähti.

Anna oli tarkoituksellisesti jättänyt jumalanpalveluksen väliin. Hän halusi odottaa, että seurakunta ehtisi poistua ennen vihkitilaisuuden alkua. Nyt näytti kuitenkin siltä, että koko Kellomäki oli pakkautunut kirkon kiviportaille odottamaan. Kenelläkään ei ollut kiire poistua. Syynä oli tietenkin suloinen helluntai, mutta myös uteliaisuutta herättävä vihkitilaisuus.

Mykistyneinä naiset etenivät kohti kirkkoa. He nousivat kiviportaat, ja Anna nopeutti askeleitaan. Hän koetti olla vilkuilematta ympärilleen, mutta ehti huomata Aunen ja Hilkan, jotka väkijoukon takaa kurottelivat kaulojaan ja nousivat varpailleen.

– En minä tällaista halunnut, minulle olisi riittänyt vihkiminen maistraatissa, Anna jupisi itsekseen ja puikahti kirkon eteiseen.

Sisäovella Anna pysähtyi ja hengitti raskaasti. Vielä ehtisi kääntyä, juosta pois ja jättää ihmiset töllistelemään. Hän kuvitteli Aunen vahingonilon. Anna kaivoi käsilaukustaan pilleripurkin, pyöräytti sen auki ja otti yhden. Hän piti hetken kättään ovenkahvalla ennen kuin nykäisi sisäoven auki. Lähellä alttaria seisoivat Aarne ja Kalle. Tiinan ääni kaikui kirkon kuorissa. Anna tuijotti kirkkokäytävää ja halusi painaa kädet korvilleen.

Tiina kurkisti kirkkonpenkin takaa ja villutti riemastuneena mummilleen. Aarne kääntyi ja sipaisi hermostuneena hiuk-

siaan. Kalle riensi Annaa vastaan, asettui vierelle ja tarjosi käsivartensa. Anna yritti hymyillä, mutta sai jännitykseltään aikaan vain kireän irvistyksen. Lehteriltä kuului kolahduksia, kun kanttori asettui urkujensa taakse.

– Onko kaikki hyvin? Kalle kysyi.

Anna nyökkäsi ja puristi Kallen käsivartta. He seisoivat hiljaa paikoillaan ja odottivat. Viime hetkellä Leena muisti ojentaa kieloista ja ruusuista sidotun kimpun ja sieppasi Annan käsilaukun kainaloonsa. Häämarssin alkaessa soida Kalle lähti hitaasti saattamaan äitiään kohti alttaria.

Puoli tuntia myöhemmin Anna istui keventynein mielin Aar-
nen vieressä Mossen takapenkillä. Hän ojensi vähän väliä va-
senta kättään ja siveli peukalollaan nimettömässään kiiltelevää
vihkisormusta. Se oli paksua, keltaista kultaa, jollaista Anna ei
olisi uskonut koskaan saavansa. Aarne istui samanlainen sor-
mus sormessaan ja näytti voipuneelta.

Vihkikaava oli pidetty lyhyenä ja kirkolta oli paettu kuin pa-
himmat rikolliset. Aarnea ei kirkkoon kerääntynyt väkimäärä
näyttänyt häiritsevän. Anna oli huomannut Kellomäen naisten
kateelliset silmäykset, kun Aarne oli kumartunut suutelemaan
morsiantaan ennen kuin saattoi tämän kirkkokäytävää pitkin
ulos.

– Minä otan teistä kuvat vasta Kellomäessä, Kalle totesi ties
monennenko kerran.

– Niinhän sitä sovittiin, Aarne sanoi. – Aja nyt vain suo-
raan asemalle, jotta pääsemme syömään. En pystynyt aamulla
nauttimaan kuin yhden vaivaisen voileivän. Nyt vatsa möyryää
kuin äkäinen karhu.

Anna kuunteli Aarnea yllättyneenä. Oliko tämäkin her-
moillut vihkipäivää? Sitä hän ei olisi arvannut. Helttyneenä An-
na tarttui Aarnea kädestä ja kohotti katseensa tämän silmiin.

– Onko sinulla nälkä? Anna kysyi.

Leena ja Kalle vilkaisivat toisiaan. Arkisiin sanoihin sisältyi sellainen määrä rakkautta, jota muutkaan eivät voineet olla huomaamatta. Tiina istui tyytyväisenä isovanhempiensa välissä, leikki nukellaan ja kuunteli silmät pyöreinä lämpimällä äänellä lausuttuja sanoja.

– Nälkä! Tiina kiljaisi ja sai aikuiset nauramaan.

Auto ohitti Marttisten kaupan ja lähestyi aseman risteystä. Kalle käänsi rattia ja väisteli tottuneesti kuopat, jotka osasi ulkoa. Malttamattomana Anna kurotteli takapenkiltä, näki aseman ja tutun pihamaan, korkeat koivut ja saunan takaisen kuusikon. Kalle ajoi auton ratapihan puolelle. Anna huomasi, kuinka aseman ovet oli jätetty auki. Vaaleanvihreät koivunvesat koristivat ovenpieliä kuin juhannuksena.

Noustessaan autosta Anna pisti merkillä Leenan ja Kallen salaperäiset kuiskuttelut. Epäluuloisena hän kiipesi aseman rappuset ja astui odotussaliin.

– Hyvänen aika! Mitä tämä on?

Anna ei ollut tunnistaa salia samaksi. Pöydät oli peitetty vaaleilla liinoilla ja maljakoihin oli kerätty valkeita kieloja. Positiivisille oli asetettu kulhoja, jotka olivat kukkuroillaan sienisalaattia ja etikkapunajuuria. Anna kurkisti kattilaan ja huomasi höyryävät varhaisperunat, joita ei Ylä-Karjalassa vielä tähän aikaan vuodesta voinut olla tarjolla.

Anna kääntyi Leenan puoleen ja koetti näyttää ankaralta.

– Mitä tämä tarkoittaa? Tällainen määrä ruokaa. Minähän ehdotin yksinkertaista karjalanpaistia, mutta täällä tuoksuu lämminsavukala ja lihapata. Et sinä ole tätä voinut yksin tehdä.

Leena nauroi ääneen ja osoitti sormellaan Arnea.

– Syyllinen seisoo vierelläsi. Arne tilasi Kellomäen Martat paikalle. Minun ei tänä aamuna tarvinnut kuin päästää heidät sisälle.

Aarne seurasi Annan hämmennystä huvittuneena.

– Sen kerran, kun me menemme naimisiin, kaiken tulee olla parasta, Aarne sanoi ja halasi Annaa.

Samalla hetkellä aseman rappusista kuului Aunen komente-lu ja Hilkan säestys. Anna ja Aarne kääntyivät ja näkivät Aunen ja Martin astuvan ensimmäisinä sisään. Hilkka ja Tuomo seurasivat kannoilla, ja viimeisenä ilmestyivät Helvi ja Teuvo lapsineen. Annan kasvot jäähmettyivät. Hän vilkaisi terävästi Leenaa, kun otti väkinäisesti hymyillen onnentoivotukset vastaan.

Leena nykäisi äitiään käsivarresta ja pudisti varoittavasti päätään.

– Pidäpä kieli keskellä suuta, nyt on Annan ja Aarnen juhlapäivä, Leena supisi ja alkoi ohjailla sukulaisiaan hakemaan toimiston puolelta ruokaa.

Saatuaan lautasensa kukkuroilleen hääväki istuutui pitkän pöydän ääreen. Aarne oli kaivanut kätköistään pullon konjakkia, ja jokainen sai nokkansa alle alkuryypyn. Aarne nousi seisomaan ja toivotti vieraat tervetulleiksi.

– Ottakaamme alkumalja morsiamen kunniaksi, Aarne nosti lasiaan.

Aunen silmät vilkkuivat, kun hän siemaisi juomaansa.

– Oijoi, tähän salpaa hengen, Aune yski naama punaisena.

Silmät vuotaen Aune koetti saada ilmaa keuhkoihinsa ja ryyppäsi Martin tarjoamasta vesilasista. Anna kohotti toista kulmakarvaansa ja näytti kyllästyneeltä. Osasi tuokin tehdä maistelustaan numeron. Kohta olisi hiprakassa ja aloittaisi vihjailevat puheensa. Anna siemaisi lasistaan ja jatkoi kalansa ruotimista. Alkuryyppeä vapautti väen, ja iloinen puheensorina täytti pienen odotussalin.

Tuomo kaivoi povitaskustaan hopeisen taskumatin ja kaatoi omaan ja Aarnen lasiin täydennystä. *Eikö Aarnen konjakkia*

rikkaalle kelvannut, Anna pohti, mutta ei puuttunut asiaan. Sopihan sitä nyt ottaa. Varsinkin, kun ryypyn tarjoaja oli Kellomäen suurimman tilan omistaja ja melkein sukulainen. Anna siemaisi lasistaan ja hymyili Aarnelle. Höyryt ehtisivät haihtua iltaan mennessä. Silloin he lähtisivät Aarnen kanssa häämatkalle Kuusamoon.

Ruokailun jälkeen Leena ja Kalle kantoivat hääkakun pöytään. Aunen päivittelystä ei ollut tulla loppua, ja Leena sai pariinkin kertaan toppuutella äitiään.

– Tuohon on mennyt ainakin kilo voita ja kaksitoista kananmunaa, Aune vain jatkoi ja tuijotti silmä kovana, kun Anna ja Aarne tarttuivat yhdessä kakkulapioon.

Kahvien myötä iltapäivä oli vierähtänyt iltaan. Vatsat täynnä vieraat poistuivat ja lähtivät kävelemään kohti seurantaloa. Ilmaan jäi leijumaan tupakan tuoksu, kun miehet sytyttelivät piippujaan.

– Pieni jaloittelu tekee vain hyvää, Martti naurahti ja tarttui Aunea käsikynkästä. – Nousee tanssijalkakin kevyemmin.

Kalle ja Leena jäivät siivoamaan odotussalia, kun Anna ja Aarne siirtyivät yläkertaan huokaisemaan. Anna riisui Leenalta lainaamansa hatun, avasi nutturansa ja jätti hiuksensa auki. Aarne istui huoneen sohvassa, poltteli piipullistaan ja katseli Annaa.

– Mitä nyt? Anna kysyi, katsahti, peilin kautta Aarnea ja kohenteli samalla hiuksiaan.

– Sinua katson, Aarne vastasi. – Olet aivan samannäköinen kuin silloin, kun tapasin sinut ensi kerran.

Aarne astui Annan taakse ja kietoi kätensä tämän ympärille.

– Tiedät itsekin, ettei tuo ole totta, Anna totesi.

– Enää yksi ohjelmanumero ja sitten me lähdemme, Aarne mumisi Annan hiuksiin ja suuteli tämän niskaa.

JAANA PIIRAN *RISTEÄVÄT RAITEET,* *HILJENEVÄ ASEMA PÄÄTTÄÄ* TUNNELMALLISEN KELLOMÄKI-TRILOGIAN.

1960-luvun uudet tuulet puhaltavat Suomen yli, ja televisio tuo maailman uutiset myös Kellomäelle. Leenan ja Kallen elämää rytmittävät rautatie ja perheen arki, iloineen ja suruineen. Kalle unelmoi ammattimuusikon urasta, ja Sinikka kiinnostuu politiikasta. Muutosten keskellä Leena etsii paikkaansa ja löytää vanhan runovihkonsa.

Kun Pentikäisen käytös muuttuu uhkaavaksi, Leena ei enää tiedä, onko hän turvassa omassa kodissaan.

Kellomäki-kirjasarjassa on julkaistu aikaisemmin seuraavat romaanit: *Polttavat raiteet*, *aseman varjo* ja *Käänttyvä vaihde*, *kirskuvat kiskot*.

WWW.LINDCO.SE • 84.2 • ISBN 978-91-8120-137-6

OSA KANNEN KUVISTA ON LUOTU HYÖDYNTÄEN TEKOÄLYÄ

KANNEN KUVAT SHUTTERSTOCK